

21. nedeľa v období cez rok

22. august 21

Jn 6, 60 – 69

Milé sestry a bratia v Kristovi

Počas tohoročného leta sme po viacero nedieľ na pokračovanie uvažovali nad staťou z Jánovho evanjelia, ktorá nadväzovala na tzv. zázračné nasýtenie zástupov. Liturgia tým, že poskytuje tejto udalosti a následnej Ježišovej eucharistickej reči každé tri roky priestor šiestich nedieľ, pokladá túto tému za dôležitú. Napriek tomu, že po týchto udalostiach aj v okruhu Ježišových najbližších nastalo akési triedenie duchov, štiepenie skupiny učeníkov, z ktorých mnohí odišli.

Kedysi som predpokladal, že prekážkou bola malá viera v možnosť prítomnosti Ježiša v obyčajnom chlebe. Alebo, že mali problém s prijímaním niekoho druhého ako pokrmu. Prítomnosť Ježiša v eucharistii ale nechce byť nejakého molekulárno-fyzikálneho charakteru, eucharistický chlieb je skôr znakom Ježiša, jeho prítomnosti medzi nami. Ak Ježiš seba samého označil za pokrm života, za chlieb, ktorý sa dáva pre život tohto sveta, problém nastal skôr v tom, že poslucháči správne pochopili, že Ježiš ich volá na cestu spolu s ním. Že seba samého stotožňuje s duchovným pokrmom života. Volá ich na riskantnú cestu, ktorá jeho nasledovníkov chce priviesť k plnšiemu životu, ale zároveň ani učeníkov, ani nás neuchráni od rizika a prekážok, ktoré snaha o život v plnosti prináša.

Aj nám týchto šesť nedieľ kladie nielen otázku, aká bola viera tých, ktorí od Ježiša odišli, aj nás sa pýta: aká je naša viera. Ježiš učeníkom, ktorí od neho odišli, vyčítal nedostatok viery, či lepšie povedané nedostatok živej viery – tak ako ju on chápal. Nedostatok viery, ktorá vychádza zo života a premieňa život. Oproti takej viere stojí presvedčenie, že Boh má všetko zariadiť – najlepšie za nás, namiesto nás. Aj mnohí z Ježišových poslucháčov chceli v Ježišovi vidieť takéhoto - Záchrancu, ktorého posielala Boh a ktorý vyzbrojený božou mocou spraví všetko za nich.

V tom je, myslím si, aj náš problém s kresťanstvom. V našej pohodlnejšej, akejsi soft verzii kresťanstva aj my počítame s tým, že Ježiš už všetko dôležité spravil za nás, nám už len stačí s úctou ho prijímať. Potom nám už stačí dať tomuto Ježišovi a cez neho Bohu vonkajšiu úctu, spraviť kde tu nejaký nábožný úkon – zväčša automaticky, bez prílišného uvažovania – a všetko je tým „spravené“. Možno aj niekto z nás – ak to tak nemá byť - sa teraz v duchu pýta: ak Boh nemá zariadovať veci za nás, namiesto nás, načo je nám potom taký Boh, načo je nám taká viera? Ak Boh nemá zariadiť počasie, či výhru v lotérii, načo mám v neho veriť? Toto bol kameň úrazu pri viere Ježišových súčasníkov aj učeníkov, ktorí od neho odišli. O týchto ale Ježiš povedal, že im chýbala viera. Aká by mala byť viera, ktorá nesie, ktorá nás otvára pre hlbšie otázky života?

Viera v Boha – tak ako o nej hovorí Ježiš – je viera, ktorá nás vedie, chce viesť k plnšiemu životu, k životu, ktorý nezostáva len na povrchu – ani v náboženstve nie. Viera v Boha nás podľa Ježiša chce priviesť k solidarite s ním – chce priviesť k životu, ktorý je do istej miery podobný tomu Ježišovmu - aj keď v rámci našich skromných možností. Ozajstná viera, ozajstné náboženstvo neviažu človeka navonok, ale vo vnútri. Vnímame ich ako záväznosť smerom k tomu, čo presahuje náš obzor, smerom k životu, k druhému človeku.

Ak chceme Boha vnímať len objektne, vonkajškovo, ak sme upnutí na Boha, ktorý bude zaskakovať za nás, potom sa i nás Ježiš pýta: „Aj vy chcete odísť?“ Bolo by dobré, ak by sme sa napriek všetkému aj my vedeli – podobne ako Peter – prepracovať k úprimnému vyznaniu: „Pane a ku komu by sme išli? Ty máš slová života večného.“ Keby sme aj my v Ježišovi vedeli objaviť nášho brata, ktorý chce kráčať životom spolu s nami. Ktorý nás vedie k úcte k druhému človeku, ku svetu, k prírode. A to aj napriek tomu, že táto cesta niekedy prináša aj bolesť a utrpenie.

Viliam Arbet